

LA CAMPANA DE GRACIA

EL PALAU DE JUSTICIA DE BARCELONA

La darrera gran Bastilla ciutadana que cal assaltar i conquerir per la República

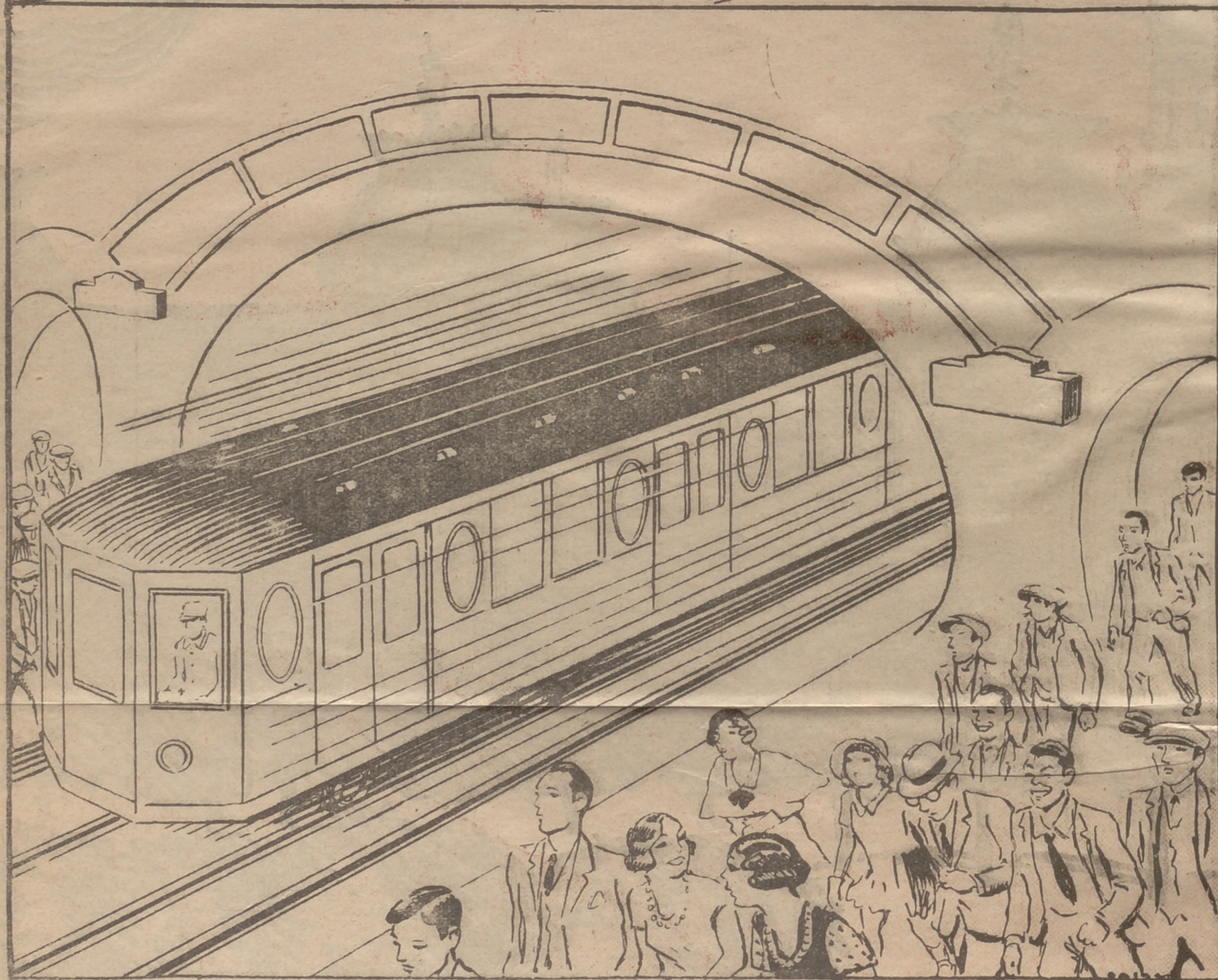
LA CAMPANA DE GRÀCIA

EL PALAU DE JUSTICIA DE BARCELONA

La darrera gran Bastilla ciutadana que cal assaltar i conquerir per la República

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant Martí - en quinze minuts - Fixeu-vos bé en les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

LA CAMPANA DE GRACIA

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

República!!!

A mesura que passen els mesos ens anem adonant del gran error que ha representat per l'implantació del nou règim no portar l'obra depuradora fins el final. Sota el signe de la República segueixen subsistint tots els quadros constituïts en el temps de l'infecta monarquia. Falla gairebé tota la xarxa d'institucions de govern. I sobretot falla la policia, del més alt al més baix dels seus agents. Ens trobem davant d'uns centenars o d'uns milers de funcionaris que no funcionen. Fa fàstic de veure l'hipocresia i la sordidesa del còs de policia barceloní. L'Estat té la guàrdia civil, i a estones la guàrdia d'assalt, amb totes llurs tares inveterades. La Generalitat té els mossos de les esquadres, dels quals ens fiem. Però la policia falla en absolut. I això és un perill per l'ordre de la República. Demanem, exigim, sense més espera, que l'ordre republicà sigui lliurat totalment a mans republicanes. Fòra els traïdors! Com podriem viure confiadament, si avui, la policia barcelonina, virtualment no existeix?

Servidors lleials o adversaris independents

L'Esquerra té molts enemics; fet naturalíssim i que de veritat agraïm perquè, al contrari d'altres partits, a l'Esquerra no hi cap tothom. El que no és tan lògic és que alguns dels nostres enemics estiguin plaçats en llocs preeminents de nomenament governatiu.

Avui l'Esquerra és el partit del poble català. La seva embranzida desfà tota maniobra i confabulació dels contraris. L'acord de dretes i extremistes en les passades eleccions no donà altre resultat que fer més evident la nostra força: enemic que se'ns posa davant cau desfet.

La Catalunya activa, la que en la política hi posa el fervor que correspon a la tasca actual, s'arreglari en les nostres fileres. Adhuc la massa neutra, que volien els enemics abocar contra nosaltres, es deixa emportar per l'entusiasme i devoció dels nostres homes i ens segueix amb simpatia o s'absté per no tenir esma de decidir-se.

Firmin Roz, en la biografia de Washington, expressa en una idea molt justa el valor de l'heroi: "Washington, diu, fou el pare de la seva pàtria perquè era abans que tot, més completament i més vigorosament que cap altre dels seus contemporanis, el fill del seu país". Macià es això, primerament, un fill assaonat d'esperit del poble català; però les rels que xrcien la saó i porten la sava és aquest partit d'Esquerra Republicana de Catalunya que es mou per carrers i places de les nostres ciutats i viles, que viu les trifulques i esperances dels homes humils que en temps anterior han sofert injustícies i que sistematitza tots els anhels d'una nova civilització després d'haver-lo passat i sedassat pel cor i cervell dels catalans.

No volen avenir-s'hi els nostres enemics. Representen, potser, estats de cons-

ciència ciutadana, però parcellada, fragmentada, i comunment fora de lloc i de temps. Als pobles se'ls pot estimar per la seva història, o per la seva geografia, però l'amor dinàmic capaç de transformar-se en voluntat de creació, de domini espiritual, només pot donar-lo la fe en el seu pervindre. Mentre la història, mentre el paisatge, no siguin una promesa d'activitat renovadora, són embrutidors, degeneren sempre en un narcisisme ridícul, provincià, que aviat fermenta i esdevé putrefacte.

Els enemics senten, però, la realitat de la nostra empena i els desvera i canvien de tàctica. Poc a poc han anat rebaixant els elements de combat. No ens enfronten idearis com en els primers dies. En les darreres eleccions els altres partits catalans renunciaren a la lluita doctrinària. Davant dels nostres candidats, que presentaven un ordre d'idees sistematitzades i adaptades a la voluntat popular, els líders adversaris les contradieien però no hi oposaven una nova concepció. Amb l'afany de guanyar de qualsevol manera, partits i partidets havien fet un garbell d'homes d'assembleants, obedients a distintes disciplines, sense altre lligam que l'odi a nosaltres. A les idees oposaren les persones; triaren d'ací i d'allà els noms més fastuosos i inflats, els d'aquells als quals una tolerància ha permès un crèdit no controlat per actes. En els moments més compromesos de la vida catalana, quan la nostra pàtria renaixent necessitava més que mai una prèvia estructuració dels seus anhels, ells caigueren en la baixesa de propugnar una política de cabdillatge, d'individualitats distingides, al seu dia, però isolades, on la més solvent no significava altra cosa que les escorrialles d'un partit que han desfet abans de florir la incapacitat dels seus homes o

d'un altre que desfà la seva inhabilitat, mala intenció i pitjor procedir.

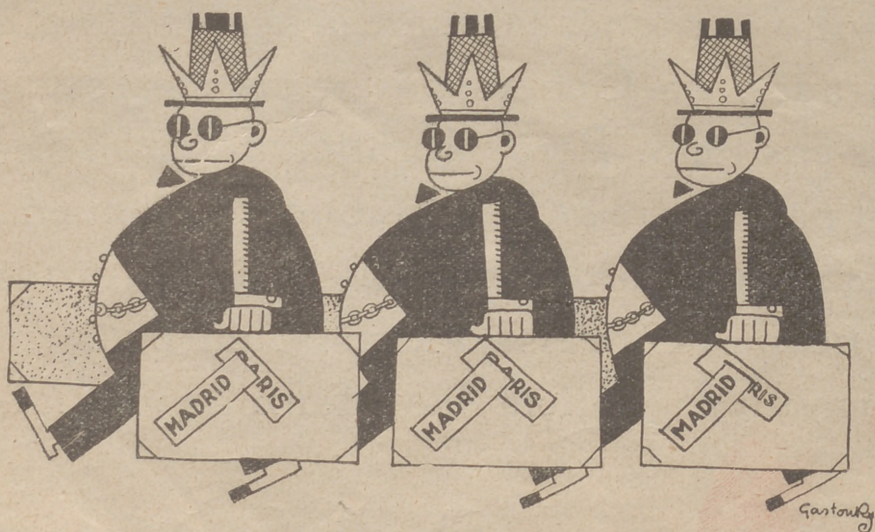
No els valgué. El poble vol entendre's amb partits; car els personatges els troba migrats i insolents. Per això canvien de tàctica. Ni idees ni homes poden aprofitar per a combatir nos. Ara rebaixen més els procediments; es deixen rebolcar depressa, massa depressa pel seu bon nom i el bé de Catalunya, per la pendent que enavona la seva ineptia i la seva impotència. No es conformen a perdre i en oblidar seny i normes morals es valen d'intrigues i maniobres baixes de sostre. Exagereu determinacions i amb lògica d'obsessionats cerquen una interpretació favorable a la seva dèria.

Heus-ací com la tasca fins ara encomanada a la xafarderia del carrer, surt del xiuxiueig de les comares i puja a les esferes oficials. Aquella labor no estava exempta de la seva intervenció, però un cert pudor els obligava a negar-la. Avui n'accepten tota la responsabilitat.

Tenen d'acceptar-ne també totes les conseqüències. La primera es l'evidència de la seva indisciplina a la voluntat popular. No convé que tothom estigui d'acord; pel bé de la República precisen idealitats contraposades. Però la diversitat d'opinions cal que lluiti en el carrer; qui té l'encàrrec de regir un organisme oficial abans de desentonar del poble ha de dimitir i com a ciutadà particular defensar els seus judicis; mai, per a contradir-los, no ha de valer-se de la posició preeminent que ocupa. Molt més quan s'escau en persones, que en el règim anterior no haurien vist valorats uns suposats mèrits. La República, per a premiar-los amb generositat ha tingut que violentar reglaments i lleis que ho evitaven.

Perden també el temps i tornaran a perdre l'humor. Com diem, qui s'ha enfrontat amb nosaltres ha caigut retut i també hi cauran els qui s'hi entossudeixin. Un partit popular decau quan ha complert el seu programa o l'abandona; les investides dels adversaris l'enforteixen, sobretot quan aquests perden les normes morals i volen atacar de trascantó. I més encara quan qui ho fa no abandona els llocs des dels quals té de donar exemple de disciplina i bon comportament amb el poble.

Aprenem de memòria i repeteixin tot sovint el que, segons Roz, fou la força i la grandesa de Washington. La lleialtat al poble ha d'ésser la norma única de qui s'ha compromés a servir-lo. Qui vol aprofitar aquest servei per abocar-hi les males passions, les terboleses i putrefacció espiritual, serà anorreat.

Els tres reis sense Orient

J. AIGUADER I MIRO

Vaticinis per a l'any 1933

Durant l'any 1933 que ha començat aquesta setmana, l'Esquerra Republicana de Catalunya veurà créixer la seva força quantitativa i qualitativa.

Si cada dia seran més els seus partidaris, a no trigar seran millors tots ells. Millors com a homes de partit, i millors com a ciutadans de Catalunya, com a homes, per a dir-ho ben simplement. Ells estaran cada dia més convençuts que tan sols augmentant el seu valor d'home augmentaran el seu valor de català d'Esquerra. I pensaran i obraran d'acord amb aquesta plena convenció.

Per això en tots els seus centres socials obriran biblioteques que ompliran de bons llibres, tant d'autors catalans com d'autors estrangers, tant de ciència, com d'història, de geografia, d'art, de literatura, de política, de sociologia, per tal de trobar en la bona biblioteca del centre una regular representació de totes les branques del saber humà. I aquests llibres els bons esquerrans els hauran de llegir. No pas tenir-los plens de pols i de teranyines en els prestatges oblidats. Per això els bons esquerrans no passaran hores no més de colzes a les taules de cafè xerrant vanament de política i xafardejant sobre els homes públics i la cosa pública; ni fent castells en l'aire, respecte a l'obra del Govern de la Generalitat, sinó que després d'haver conversat una estoneta se'n aniran a la cambreta dels llibres i n'agafaran un del seu gust, que no deixaran fins haver-ne llegit tranquilament i lentament una pila de pàgines. Això ho faran totes les nits que vagin al centre i tots els vespres que hi passin una estona abans de sopar.

Els centres d'Esquerra no faran gaires mítings fins que s'acosti el dia de les eleccions municipals. En canvi organitzaran tot sovint conferències, almenys dues cada mes i els homes portaran a aquestes conferències la dona, la promesa, la filla o la germana. Aquestes conferències seran encarregades a homes competents en ciència, en art, en història, en geografia, en literatura de tota mena. No totes les conferències, doncs, seran de política. Amb una conferència política al mes n'hi haurà prou i aquesta haurà de variar de tema tot sovint, de manera que al cap d'uns mesos l'home que hagi assistit a elles tindrà una noció de les idees polítiques que regeixen el món actual i de com funciona la política en les diverses nacions i d'allò que és la política en general: del que significa per a Catalunya i per a Espanya el govern d'una política d'Esquerra.

De tant en tant els centres esquerristes organitzaran actes d'altres menes que no siguin polítics, actes d'esplai, veritables festes, com vetllades teatrals, balls, si senyors, balls! i vetllades esportives o culturals i també excursions, visites a diferents punts de Catalunya, amb as-

sistència de mullers, promeses, filles, germanes i faran reunions o aplecs en els quals prenguin part afiliats de diverses entitats del partit, estimulants així la vida social i l'intercanvi de coneixences entre gent d'una mateixa manera de pensar, cosa molt necessària a Catalunya.

Les entitats d'Esquerra procuraran per tots els mitjans possibles ajudar els seus afiliats que pateixin de l'actual crisi de treball, per tal de crear entre ells la veritable solidaritat humana que és la sola base de la solidaritat política.

Per a totes aquestes coses trobaran el més alt exemple en l'obra del Govern de la Generalitat que no serà un Govern verbal sinó un Govern d'acció com s'anirà confirmant cada dia que passi. Els homes del Govern no faran més que els discursos imprescindiblement necessaris, però en canvi treballaran en fomentar la cultura, en resoldre, dins la mesura del possible, l'actual crisi de la mà d'obra, en sanejar l'hisenda i difondre la pau, la benestança i l'ordre en el territori català.

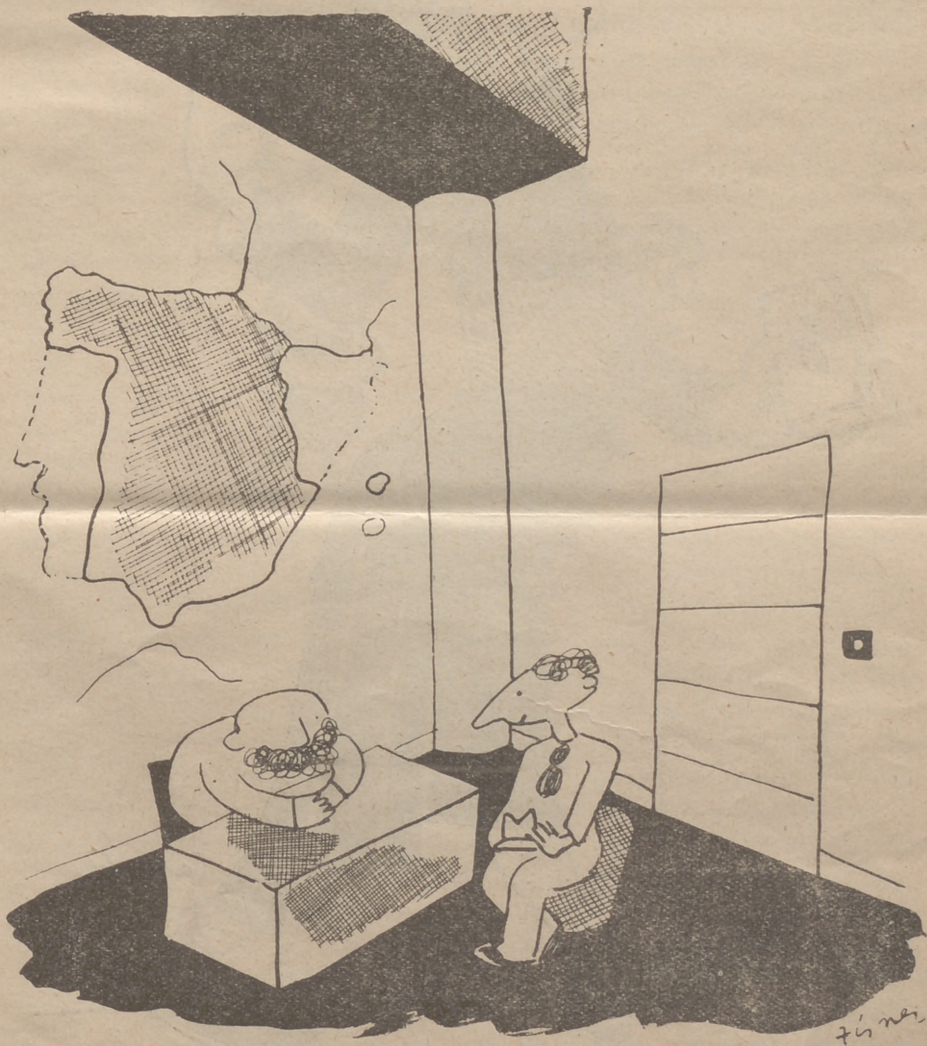
Tot això faran els homes d'Esquerra. A dalt i a baix això serà construir,

crear. Tots plegats no xerrarem massa, no xerrarem tant com durant l'any que acaba de finir. I no xerrant tant tindrem més temps per a fer coses. I no alarmarem a ningú amb paraules excessives, imprudents i vanes que no portin res darrera d'elles. Alarmar inútilment, és la cosa més impolítica que pot fer el polític. Els homes de Govern de l'Esquerra no volen fer això i els homes de partit de l'Esquerra no demanaran que ho facin.

Per a tot això cal temps, silenci, paciència i confiança, que són les coses que el bon polític necessita del seu poble per a poder treballar amb profit pel mateix.

L'AMIC DE L'ESQUERRA

Subscriu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 - BARCELONA

—I vostè està ben segur que la meua filla l'estima?

—Que si n'estic? D'ençà que vaig regalar-li un collar, em segueix com un gos!

El joc i la policia

Malgrat estar el joc privat dins el territori de la República, a la nostra ciutat s'ha jugat més o menys clandestinament durant l'any que fineix.

No volem parlar de tots els llocs on s'ha mancat seguidament a aquesta prohibició i ens referirem, solament, a un cas concret tan clar i tan evident que ell tot sol serà prou per illustrar els nostres lectors de totes les coses rares i sospitoses esdevingudes al voltant de les taules de joc barcelonines.

Al cafè de la vella "Alianza", del Poble Nou és començà a jugar a tota mena de jocs prohibits, especialment a bones i males fa més de dos mesos. La sala de joc era separada del cafè públic per unes senzilles cortines. Hi entrava tothom que volia i funcionava la taula

de les quatre de la tarda fins a altes hores de la matinada sense interrupció tots els dies.

A la barriada se sabia i és comentava arreu amb evident publicitat i escàndol el funcionament d'aquella timba on deixaven milers de pessetes obrers i mestres, gent forana atreta pel vici tolerat.

Al voltant de la taula, en mig dels jugadors, hom podia veure-hi molts individus de la benemèrita que, com altres ciutadans, alimentaven les postes i travesses.

El joc funcionava amb tota regularitat i amb tota seguretat sense amagar-se poc ni molt. El cafeter rebia dels que mantenien el joc, quaranta pessetes per hora, la qual cosa li representava un in-

grès de unes cinc-cents pessetes diàries.

Hom deia públicament que els bankers abonaven mil pessetes mensuals per tal d'evitar tota sorpresa de part dels encarregats de fer complir la llei.

El cafeter, home conegut sota la Dictadura, afirmava, públicament, que al Poble Nou no és jugaria més que a "La Alianza".

La timba seguí funcionant durant dos mesos i mig i quan tothom ho sabia, tothom en parlava, tothom en protestava i ni el comissari de policia del districte, ni els agents a les seves ordres ni les brigades especials de policia en sabien res o almenys, no en deien res ni feien res.

Calgué que una persona de representació fes una visita al governador senyor Moles perquè aquest tingués la primera notícia, s'enterés del què sabien fins les rates de les clavegueres del Poble Nou.

Vingué, aleshores, l'ordre de tancament del cafè donada pel senyor governador amb cinc-cents pessetes de multa i abans que la policia anés a complir l'ordre foren avisats per telèfon amb una hora de temps i no sabem per qui el cafeter i els del joc. Quan arribà la policia no pogué sorprendre res, limitant-se a segellar i tancar la sala de joc, però deixant el cafè obert i al cafeter en ple gaudi del negoci que en dos mesos i mig li havia produït més de trenta-set mil pessetes de lloguer.

Fins aquí els fets del domini públic en tota la barriada, contats plenament i exactes sense molts altres detalls que podríem donar, com també podríem parlar d'un cas semblant esdevingut a Sant Andreu.

Ara volem dirigir unes preguntes al senyor Ibàñez, cap superior de policia de Barcelona i al senyor governador.

Creu el senyor Ibàñez que un comissari de districte i uns agents a ell inscrits i unes brigades especials poden ignorar el què tothom sap en la demarcació llur i es comenta públicament i s'esdevé davant de centes de persones de la barriada?

Creu el senyor Ibàñez que pot deixar sense sanció aquest fet de negligència, de notori incompliment del deure de part dels seus subordinats?

Creu el senyor Ibàñez que no és ariet obrir una informació per tal d'escatir les raons i els motius que hagin fet possible el funcionament públic d'una sala de joc i les complicitats que la veu pública assenyala?

Creu el senyor governador responsable directe del govern de la ciutat que és versemblant que la policia no l'advertís del fet delictiu i públic fet ja dos mesos que es repetia diàriament en presència de tots els ciutadans que volguessin veure'l pels propis ulls?

Deixem a les dites autoritats i als ciutadans que ells mateixos judiquin. Nosaltres no fem més que exposar el fet amb tota la seva cruïsa i veritat

Temporada 1934-1933

Figurí darrera moda per als redactors del D. I. C.

DR. J. RIERA I PUNTI

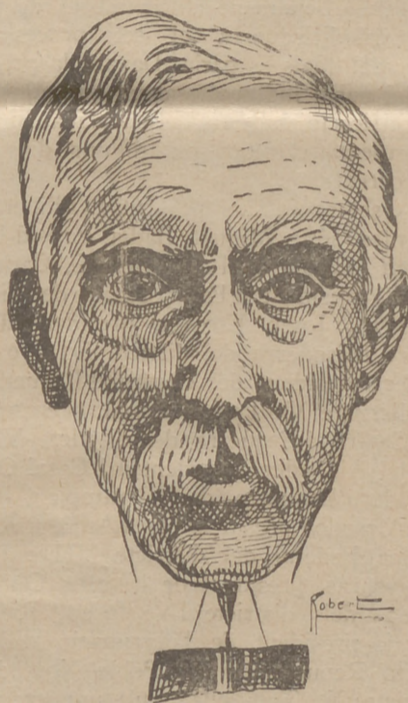
INTEL·LECTUALISME

Comença l'any 1933 sota el signe de l'Autonomia de Catalunya. Ja en marxa les tasques parlamentàries, l'any nou veurà immediatament la redacció, discussió i aprovació de la Llei Constitucional. Això vol dir que l'any que comença s'haurà de produir tot seguit amb la més absoluta normalitat. Mai potser Catalunya no havia començat un any tan prenyat d'esperances com l'actual. Eis anys anteriors, la gent catalana tenia els ulls fets en Madrid, per remerciar o per maleir. La qual cosa, tant en l'un com en l'altre cas, era una senyal inequívoca de provincianisme. Aquest any, en canvi, Madrid sembla més lluny que mai. Funciona el Parlament de Catalunya, i, per tant, el Parlament d'Espanya ja ens sembla com embolcallat i difús en un aire d'estrangeria. Ara més que mai, els catalans s'adonen de la tasca màxima que ens cal fer: catalanitzar Catalunya. Fins ara, podíem queixar-nos de les coaccions exteriors. D'ara endavant, a casa nostra governem nosaltres. Si falliem en més o en menys, la culpa serà tota nostra. Ja veieu, doncs, si és gran la nostra responsabilitat patriòtica.

Volem començar l'any 1933 saludant respectuosament el President de Catalunya, l'honorable Francesc Macià. Literats com som, homes assedegats de normalitat, trobem en el fet de poder lliurar-nos a aquesta salutació respectuosa, un gaudi absolutament europeu. Sembla que ja ens sentim més universals, pel simple fet de poder retre la salutació de l'any nou al cap visible de la Nació. Passejant per l'estranger, veureu a les cases oficials i particulars el retrat del Cap de l'Estat voltat de la bandera nacional. Desitgem que els catalans, presos també d'aquest desig de normalitat, colloquin en lloc visible de cada llar, voltat de la bandera catalana, el retrat del President de Catalunya. Les lluites polítiques i les discussions partidistes eren possibles mesos i anys enrra. Avui, quan les Corts Catalanes han proclamat President de Catalunya Francesc Macià, tots els catalans lleialment patriotes tenen el deure d'acceptar-lo com a tal i de venerar-lo com a Cap de la Nació catalana.

Repetim-ho: Catalunya, ara i sempre, no serà més ni menys que allò que els catalans volguem que sigui. Cal que el Govern de Catalunya sigui sempre si-

nònim d'ordre. I que tot element de desordre suscití tot seguit una sospita de no catalanitat. Feu la prova; jo l'he feta ja. Tots els elements de desordre que avui agiten Catalunya, no parlen català. Portem encara al damunt el rastre de la corrupció monàrquica. La data del 14 d'Abril de 1931 no ha trascendit absolutament gens en la vida de molts homes que viuen a la nostra terra. La Revo-

lució ha estat una fantasma més que no pas un fet corpori. La República ha preferit ésser benèvola amb els seus enemics. I caldrà que pagui aquesta benivolència. Jo no sóc home per odiar ningú. Altra feina tinc. Però la vida m'ha ensenyat que les ànimes baixes no comprenen la delicadesa. On hom hi posa pietat, ells hi veuen feblesa. I els nostres actes benèvolos, ells els interpreten com actes covards. Monàrquics i aristòcrates, jesuïtes i cavernícoles, anarxibets i anarquistes, cíncics i amorals, fanàtics i neurastèncics, són gent que no canvia mai de manera d'ésser. Tot aquest feix d'elements de desordre, que s'entretenen posant bastons a les rodes de la República, són éssers menyspreables, indignes del més mínim mirament. Cal combatre'ls i atacar-los sense cap mena de compassió. La República té unes lleis: les lleis republicanes. I tot hom, des del President al darrer ciutadà, ha d'acceptar i acomplir aquestes lleis. Això és la veritable democràcia republicana. Dins la llei, tot. Fora de la

lleí, res. I amb aquesta pauta de vida ja no cal dir que la República pot i deu fer via avant contra tota mena d'extremismes, tant si són de dreta com si són d'esquerra.

Homes de bona fe com som, sentim una repugnància indomable contra tota mena de filibusterismes. Servim Catalunya, la República i la Revolució amb la màxima lleialtat. Com a catalanistes intel·lectualistes, desitgem per la nostra literatura l'esplendor màxim. Si de vegades en els nostres escrits hi ha nerviositats i àdhuc crueltats, penseu que és l'excès d'amor a Catalunya que ens fa expressar nos així. Desitgem tant per ella la normalitat dels pobles civilitzats, que el mateix desig ultrat ens fa ésser aspres i durs envers els nostres compatriotes. Però sempre és amb l'anhel de conversió dels nostres lectors a les nostres idees de puresa catalanista. Literats sistemàtics, i sistemàtic intel·lectualistes, no podrem avenir-nos mai amb els pobres homes que és pensen que el món és un tractat d'urbanitat, en el qual predomina l'art pueril de fer-se reverències. No volem ésser suaus. Volem ésser durs, per amor a un patró de perfecció sistemàtica, al qual som fidels des del dia que nasquèrem, i al qual ens proposem fer honor fins el dia que la mort ens esborri de la llista dels humans. La nostra rígida línia de conducta, no és més que una humil contribució a l'obra magna de salvament i afirmació de l'obra de la Revolució intel·lectual totjust començada. Ho repeteixo: sento un odi total contra tota mena de violències. Crec que Catalunya només podrà ésser salvada per la Revolució intel·lectual. Cal crear una majoria de partit. Cal traçar el veritable camí de la Revolució, fent un obstinat treball intern, convertint les tasques patriòtiques en una línia general de militants obstinats. Condició triple de la victòria: disciplina, ordre, raó. Per tant, feina intel·lectual. I això és el que hem fet fins ara, i el que seguirem fent, amb més convicció que mai, durant l'any 1933 que ara comença. Salutem, doncs, respectuosament, Francesc Macià, President de Catalunya. I li renovem l'expressió de la nostra lleialtat, tot desitjant-li el màxim encert en les tasques del Govern de la Generalitat de Catalunya.

A. ESCLASANS

Esquerra Republicana

Josep Riera Puntí

Per la dignificació de la justícia republicana

Els set processaments de membres de La Comarcal

Se sap que el Jutge Filiberto Arrontes, aquell mateix que no trobà culpa en el Director de la Presó Eracio Iglesias, que feia apallissar els presos, havia fixat el dia 2 del corrent per notificar públicament i oficialment als membres de la Comarcal d'Esquerra el set processaments dels quals es parla. Davant la pressió del poble indignat, sabem que aquesta notificació ha estat assenyalada, sinó es presenta novetat, pel dilluns dia 9 del corrent.

Els set processats pel Jutge Filiberto Arrontes són: Miquel Badia, president d'Estat Català del districte I; Carles Duran, president d'Estat Català del districte II; Josep Escofet, president del Centre l'Esquerra del districte III; Joan Tauler, president del Centre d'Esquerra del districte V; Pere Pasqual, president del Centre d'Esquerra del districte VI; Artemi Aiguader, president del Casal Català de l'Esquerra de l'Eixample; Josep Alcrudo, president de l'Ateneu Republicà Federal del districte VIII; Josep Dencàs, president de l'Avenc Obrer Català del districte IX; Josep Riera Puntí, president de l'Agrupació d'Esquerra Republicana del Poble Nou, del districte X. Tots ells, amb una representació de cinquanta quatre Centres d'Esquerra de Barcelona, visitaren dilluns passat el president Macià, i li exposaren llur protesta pel processament dels membres de la Comarcal, decretat recentment. Les representacions dels Centres d'Esquerra, per la veu del Sr. Dencàs, s'adreçaren al president, per a donar-li compte del resultat de la reunió tinguda per aquell organisme, a causa de l'actitud del president de l'Audiència, Oriol

Anguera de Sojo, contra el Comitè Executiu de l'Esquerra, fent patent l'adhesió d'aquest Comitè al senyor Macià i al Govern de Catalunya. El president li contestà dient-li que el Govern de la Generalitat és solidaritzava amb tot el que havia fet la Comarcal, respecte a l'expulsió dels membres indesitjables del Partit, la qual cosa suposava un desig de dignificació. Remarcà que una de les coses que més poden enorgullir l'Esquerra Republicana de Catalunya és l'haver pres aquest acord, i seguí dient que el Govern de Catalunya faria tot el que calgués, que ja s'havia ocupat de l'assumpte, i que en tot moment estava al costat del Comitè Comarcal, la qual cosa fou subratllada per tots els assistents amb vives mostres d'aprovació.

Repetim, doncs, que darrera del Comitè hi està tot el Partit, amb el Govern de Catalunya que el representa, car el Comitè, en aquest afer, no és més que l'interpretador de l'acord de tot el Partit representat pel Ple Comarcal.

Comparacions

L'Ajuntament de París es disposa a llençar un emprèstic de mil milions de francs com a mínim. A París no han hagut de patir com nosaltres el desastre econòmic de la Dictadura, ni tenen d'eixugar el dèficit d'una Exposició feta amb els peus, on és van malgastar els diners d'una manera vergonyosa. Però, a París necessiten diners — gairebé la meitat de l'actual deute del nostre municipi i tenen de recórrer al crèdit públic.

En una gestió de vint mesos que, es vulgui o no és vulgui, s'haurà de reconèixer per tothom brillantíssima un dia

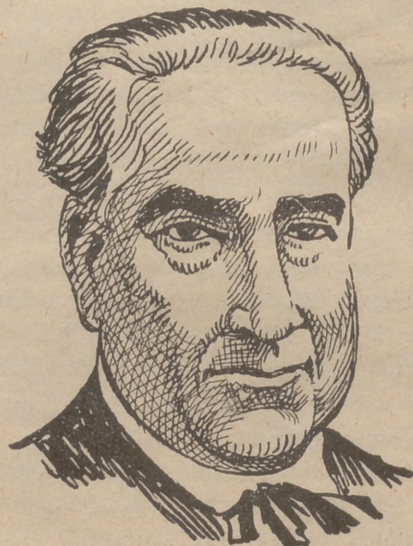
Miquel Badia

Josep Dencàs

Josep Alcrudo

Pere Pasqual

o altre, l'Ajuntament de Barcelona, integrat per una majoria d'Esquerra Republicana, ha portat a cap una importantíssima tasca cultural, ha liquidat molts deutes de la Dictadura i ha atès el problema de l'atur forçós en moments en que prenia un caire veritablement alarmant. I ho ha fet sense llençar un emprèstit, i lluitant contra la guerra sorda dels especuladors que provocaven artificialment la baixa dels seus valors, i anunciaven que no és pagaria el cupó, i que no es farien les amortitzacions de títols, i que u dia d'aquests es declararia en quiebra...

Se'm dirà: París necessita diners perquè és una població quatre vegades superior a Barcelona. Sense comptar amb que el deute del Municipi parisenc sobrepassa molt, proporcionalment, al de Barcelona, que és diria si l'Ajuntament de la capital de Catalunya anés a llençar un emprèstit de cent milions de pesetes, o sigui la quarta part que li correspondria, proporcionalment, tenint en compte la extensió i la població de la *Ville Lumière*? Valdria la pena de parlar-ne, no més per sentir el que en dirien els tècnics financers de la *Lliga*, dels que tan bons records guarden els creditors del Banc de Catalunya i de Valors i Crèdit, els posseïdors de *Chades* i *Suros*, els que van perdre prop del vuitanta per cent dels seus comptes corrents al Banc de Barcelona! Quantes calumnies, quantes vileses, quina quantitat de llot no intentarien vessar sobre els homes de la Esquerra de Catalunya que administren el nostre municipi? Dirien, com un borsista a qui un client va demanar si devia comprar deute municipal: "Jo no li diré que sí, ni que no, però pensi que quan no van tenir diners per a pagar el cupó, els Bancs no s'hi van voler ficar?".

Però aquest tema de la Borsa i dels valors municipals ens portaria a una sèrie de consideracions massa llargues. Tal vegada un altre dia ho fem, i posem en evidència certes maniobres térboles encaminades a desprestigiar, única i exclusivament per passió política, el crèdit de la nostra ciutat.

AGUSTI PIRACÈS

Adhesió a porta tancada

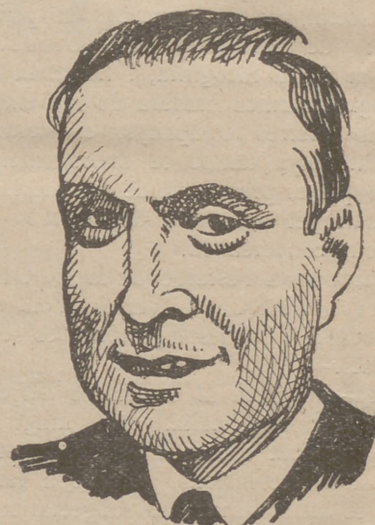
Tothom haurà llegit a la premsa que la Lliga, la Lligueta, els radicals de quota, tots els autèntics representants del caciquisme, la plutocràcia i les "fuerzas vivas", les dretes, els diaris monàrquics, el bisbe Irurita, el senyor Durán i Ventosa, i en una paraula tota la faramalla dels enemics de la República, s'han presentat en nombre d'uns dotcents a fer un acte d'adhesió al senyor Anguera de Sojo, que els va rebre amorosament al seu despatx presidencial. Com que es tractava de tot el que fins ara ha representat el monopoli de la justícia i del poder, el poble, com no podia per menys d'ésser, es trobava representat al carrer per un gran nombre de forces d'assalt i seguretat de peu i cavall, i per representacions de les forces no vives.

Els discursos pronunciats a l'acte d'adhesió i desagravi foren curts, però espessos, breus, però substanciosos. El radical de quota senyor Bernis, que, segurament portava la representació del "Real Club Republicano Radical del Paseo de Gracia", va palesar en nom de tots els amics i coneguts, parents, presents i absents i demés família, la satisfacció per la forma en què els magistrats monàrquics, des del senyor Anguera de Sojo fins al darrer ordenança del Palau de Justícia de Barcelona, han vingut comportant-se fins ara, a ciència i paciència dels republicans. Tot el que digueren meresqué l'aprovació del senyor Anguera de Sojo, el qual féu un discurs de gràcies, limitant-se a dir i demostrar que ell ho feia tot molt bé.

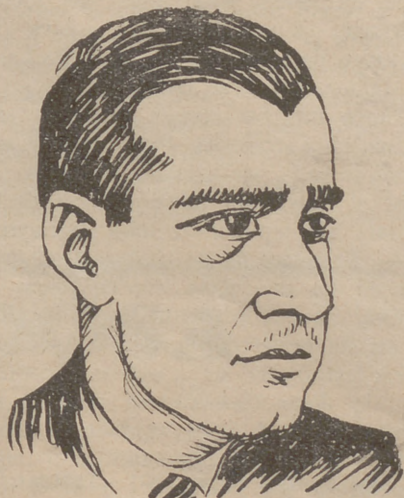
Creiem que el poble tindrà algunes observacions a fer al marge de les apreciacions d'aquests juriconsults tan eminents. No volem, però, regatejar les nostres felicitacions per l'efusió neta i familiar, expressada a porta tancada, que és respirava en l'acte alludit. La nostra enhorabona a tots, i tal dia farà un any.

Artemi Aguadé

Josep Escofet

Carles Durán

Joan Tauler

Dones de Catalunya

MARIA PALOMERA, la primera Presidenta de l'AGRUPACIO FEMENINA DE PROPAGANDA COOPERATISTA

Havent-se celebrat a Bilbao el II Congrés Nacional de Cooperatives, Catalunya, ultra els representants masculins, delega també a la dona catalana, interessada en aquest aspecte social que encaixa perfectament en la psicologia femenina. Aquesta representació la ostentaven MARA PALOMERA I GIRO, Presidenta de l'Agrupació Femenina de Propaganda Cooperatista, i la Secretària de la mateixa, ROSA FORMENT.

Com sia que durant el present mes de gener, Barcelona rebrà als representants de l'Internacional Cooperatista, i creiem que entre aquests, segurament, ens visitarà alguna dona estrangera significada en aquest magnífic moviment social, volem remarcar la personalitat de MARIA PALOMERA, treure-la de la incògnita, i trabar-hi coneixença, la única manera de fer entendre als nostres companys, els homes, que Catalunya també té dones interessants i que es preocupen de les qüestions essencials per a la vida del poble.

Volem conversar-hi.

La trobem a l'estatge de la COOPERATIVA BARCELONESA d'on ella és associada i on desplega totes les seves activitats.

Queda sorpresa al enterar-se del mòvil de la nostra visita. Mai ningú no s'ha preocupat d'ella, i vol negar-se a les nostres pretensions, però no li val.

No té altre remei que subjectar-se al nostre interrogatori.

FEMINISME COOPERATIU

Afirma que la dona és el factor principal del Cooperatisme. Ella representa

El que han portat aquest any els Reis a Catalunya

el consum. Comprant cada dia a la Cooperativa, inconscientment, realitza un acte verament revolucionari. De la fidelitat de la dona dins la Cooperativa, depèn l'èxit de la mateixa i el progrés de la cooperació. Quan els "pionniers" de Rochdale posàren la primera botiga Cooperativa, no s'atreviren a obrir-la davant de l'animadversió popular, obra que anys a venir devia tenir una ressonància tant formidable per a l'economia mundial. Fou una dona, d'esperit més pràctic que els seus companys, que va avançar-se a obrir-la enmig de la riota malèvola, dels qui més tard hi trobàren el seu lloc d'emancipació. És molt llarg si hom volgués parlar de la tasca important que les dones han realitzat dins la cooperació. Una prova palesa n'és l'organització de la 1.ª "Internacional Cooperative Women's Guild" que radica a Londres; a dita organització hi estan afiliades agrupaments de Cooperadores de vint-i-dos països, entre ells, Àustria, Bèlgica, Bulgària, França, Japó, Indonèsia, i fins la Illa de Jamaica; la nostra "Agrupació" està actualment també en contacte amb la "Guilde"; naturalment, que en caràcter *fraternal* ja que la nostra organització no permet encara ésser-ne una filial directa. Aquesta organització anglesa té varis milions de dones organitzades. Han celebrat tres Congressos i en el pròxim nosaltres ja hi estem convidades d'assistir-hi, encara que amb aquesta condició de "fraternals"; un dels temes a discutir, és exigir la immediata solució de la Pau Universal.

L'OBRA SOCIAL DE LA "GUILDE"

A Anglaterra s'han instal·lat grans tallers de confecció els quals serveixen tots els gèneres a les Cooperatives, emancipant així a la dona que viu de l'agulla, la més exposada a ésser víctima del comerç privat explotador. Nosaltres, també hem començat aquesta obra dins l'estatge d'aquesta Cooperativa, i pel poc temps que fa que ho portem a terme, hi podem posar totes les nostres esperances d'una realitat positiva pel pervindre de la nostra "obrereta de l'agulla" tant inicüament explotada.

França ha construït Cases de camp destinades a colònies escolars i Cases guarda infants per a la mare obrera. En quant al moviment administratiu de les Entitats han col·laborat molt eficaçment en les Agrupacions de Compres en quals llocs hi ha una gran representació femenina, havent conseguit grans ventatjes en els preus dels articles. Amb elles aquest estudi de les qüestions econòmiques la dona cooperadora obté el seu primer èxit, al ésser cridada a representar un paper importantíssim en la Societat de les Nacions i a la Oficina

La dona així organitzada, ha pogut desenrotllar les seves activitats, molt

millor que en cap altre lloc, perquè la Cooperació persegueix un fi molt estimat per ella. Com a mestressa de la seva llar, té d'interessar-li el moviment cooperatiu i estima i l'atrau el moviment econòmic-cooperatiu per l'esperit social que el sosté i el fi pràctic que persegueix.

GRUPS FEMENINS COOPERATISTES

Semblava una utopia, fins fa poc temps, l'interès de la dona catalana pel Cooperatisme.

La Llei, que no conferia a la dona cap dret, obligava a que nosaltres dormíssim i així no veïssim la necessitat de col·laborar en l'obra social que ens pertany a tots. Avui ha canviat la posició. La República reconeix la personalitat femenina, i nosaltres volem coadjuvar a la movilització general del poble. Un grup femení constituït dins de la Cooperativa "La Moral", de Badalona, que avui ja compta amb un nombre de més de 300 associades, i el Grup de l'UNIO COOPERATISTA BARCELONESA també molt puixant, foren els primers en extreure llurs relacions, unint-se per a formar l'AGRUPACIO FEMENINA DE PROPAGANDA COOPERATISTA, la qual es constituï amb la missió de fomentar "Grups Femenins" dins de les Cooperatives i orientar a la dona en tot quant pugui interessar-li dins el vastíssim pla econòmic que desplega el Cooperatisme. Avui portem realitzada una gran tasca per tot Catalunya i som ja nou grups constituïts federats en aquesta "Agrupació" i molts altres en perspectiva que formen ja una llegió de dones disposades a lluitar i defensar els interessos col·lectius.

Estampa de Reis

Hem assistit amb tots els honors al III Congrés Nacional de Cooperatives i hem situat la nostra posició. En un acte de propàganda efectuat a Baracaldo va ésser tanta l'impresió que va causar la nostra fermesa i el nostre criteri, que avui sabem ja que s'ha constituït en aquella localitat el primer "Grup Femení" de la germana Bascònia.

... Fer conèixer a la dona el veritable significat de la Cooperació ..

... Elevar el nivell cultural femení per anar al pas de les nostres companyes dels altres països...

... Agermanar la Cooperativa de consum amb la de producció...

... Propagar l'obra revolucionària que representa la creació de noves Cooperatives de fabricació...

... Unir nos fraternalement al programa de l'Aliança Internacional Cooperativa i amb tot el nostre amor als treballs realitzats per la "Guilde", tasca feixuga ja que s'han proposat aconseguir el desarmament universal..

... Fa molts anys que es treballa per a convertir en realitat aqueix ideal de totes les mares del món; tant sols Dinamarca, país eminentment cooperatiu i cultíssim, ha pogut fins ara obtenir el desarme. Això es una garantia i un estimul per a seguir avant en la nostra tasca...

... I moltes més coses ens ha dit la companya MARIA PALOMERA i GIRO, sino que nosaltres no podem recullir-ho tot, car no cabria en les planes de "LA CAMPANA DE GRACIA".

El programa a realitzar es vastíssim; l'ideal i el sentiment, columnes bàsiques d'aquests. Programa és el que serve per a expandir a l'humanitat, internacionalment i en la nostra Societat, com a punt de sortida, aquest Agrupament de dones que capitaneja la gràcil feminitat de MARIA PALOMERA.

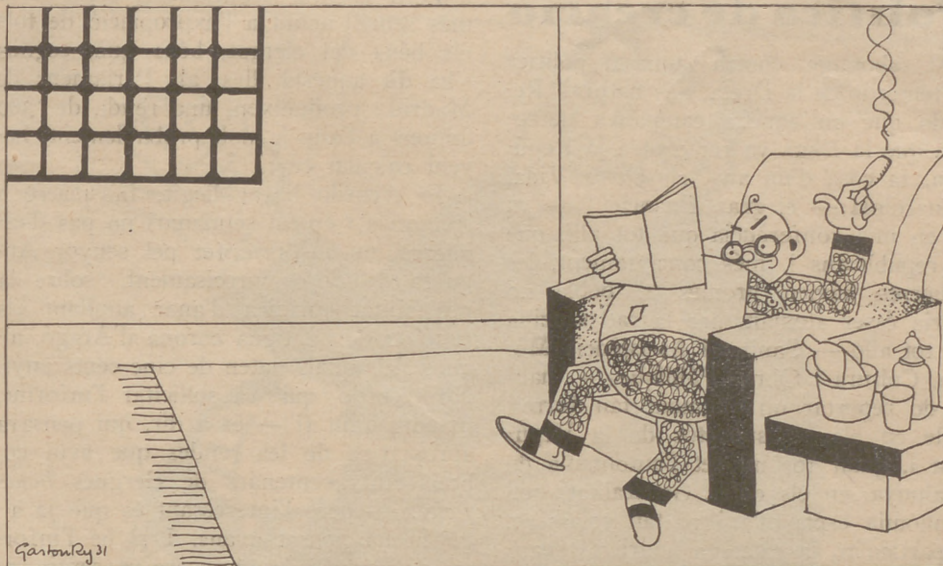
✽

Li remerciem la atenció que ha posat al nostre interès.

Maria Palomera i Girò, representant genuïna de la dona catalana. Joveníssima, graciosa i assenyada, d'uns horitzons amplíssims; gens celosa d'esperit ni d'idees; amable, culta i discreta, és la primera Presidenta d'aquesta "Agrupació" que va néixer d'ella i de les seves il·lusions, en la qual els veritaders amants d'aquest aspecte social, base revolucionària de les reivindicacions obreres, hi tenen posada la seva confiança.

No podem acomiadar-nos. Tan sols s'ens acut un mot: Avant, Catalunya; creu en les noves promocions!

MARIA TERESA GIBERT

Les manifestacions dels sense feina

El burgés: —No sé pas com'ens ho farem, pobres de nosaltres, els que no tenim res que fer..

RIZAL

Tota la premsa catalana ha commemorat l'aniversari de l'afusellament del màrtir de l'independència filipina, Josep Rizal. Durant els anys de la nefasta monarquia, fou impossible commemorar a plena llum aquesta data luctuosa. La República, en obrir les portes i finestres a la llibertat dels espanyols, pot ara parlar de Rizal amb plena consciència dels actes irreparables que han estat comesos en la història dels pobles per la força vilíssima de la reacció. A Catalunya hi havia un petit estol de catalans, al davant dels quals torrejava la figura austerríssima de Francesc Pi i Margall, els quals no acceptaren mai l'acte injust comès contra Josep Rizal, el qual fou passat per un consell de guerra que era, com tants d'altres que taquen de sang la història d'Espanya, una monstruositat jurídica. Rizal fou condemnat a mort pel general Polavieja, que aprovà el dictamen del Consell de guerra contra Rizal i els filipins de màxima reputació. La colònia d'espanyols explotadors de la patria de Rizal, influenciada pels frares determinà la mort del gran literat i patriota filipí. Són presents a la memòria de tots nosaltres les crítiques sagnants de fra Salvador Font, quan l'aparició de la novella de Josep Rizal "Noli me tangere", que anys després havia d'ésser seguida per la seva segona part "El Filibusterismo", dedicada a la memòria dels

heròis filipins sacrificats en el motí de Cavite de 1872. Els frares feren la vida impossible a Rizal i a tota la seva família. Fou també un frare agustí, anomenat Mariano Gil, qui tingué una confiança de què existia la societat revolucionària "Katipunan", i del moviment que preparava, en el qual fou complicat Rizal injustament. Per més ignominia, la venjança reaccionària preparada pels frares culminà en l'acte monstruós de l'arquebisbe, Nozaleda, el qual, en nom de Déu, aconsellà piadosament que Josep Rizal fós afusellat, i el dia 30 de desembre de 1907, Rizal, entre sis i set de matí, queia mort en holocaust a la injustícia espanyola. Josep Rizal, en ésser afusellat, tenia 46 anys. Ran de l'afusellament, només Francesc Pi i Margall expressà la seva indignació pel crim que s'acabava de cometre. Uns pocs catalans pensaven com ell, però la majoria d'espanyols callaren o es feren còmplices de l'assassinat perpetrat per la gent reaccionària. Avui, sota el signe de la República, honorem el nom, l'obra i l'honrada patriòtica de Rizal, i el posem entre els màrtirs de la raó i de la independència de les pàtries, com si fós un català més, absolutament digne de viure i de lluitar entre nosaltres.

A. E.

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

Política de creació

El sabotatge contra aquesta política cal témer-lo de la Dreta, i és natural. Recordo que en aquella campanya derrotista que la Lliga va fer contra la República, fa cosa d'un any, el senyor Vidal i Guardiola, — el gran financier! — va dir en una conferència que tot allò que els republicans i, més concretament, les esquerres havien promés al poble no podria ésser atenyut, per la raó senzilla que tot allò — Sanitat i Assistència Mèdica, Cultura i Obres Públiques — hauria de reportar un augment tan formidable en els pressupostos de la República i, quan fós un fet l'autonomia de Catalunya, en els de la Generalitat, que l'economia espanyola i ni tan solament, en particular, la catalana podrien aguantar.

I, bé; això serà repetit, per tal de produir impressió, per tal de sabotejar l'obra nostra, i cal que a això contestem nosaltres amb tota valentia. Cal que els fem veure — a ells, indirectament, però, d'una manera directa i principal, al nostre poble — que si la revolució tira endavant, i aquesta no pot aturar-se i molt menys retrocedir, tot allò podrà ésser una hermosa realitat i... ho serà!

Que els pressupostos i l'economia, etc. etc. Bah! Però, és que hom no vol tenir en compte els formidables recursos amb què una revolució ben dirigida pot comptar? A més de que hi han tants i tants pobles que no tenen pas una economia superior a la nostra i tenen aquells serveis montats d'una manera excel·lent i nosaltres no els podem tenir? És que nosaltres hauríem d'aguantar sempre les veigonyes d'una *beneficència* que és un insult, d'uns establiments de cultura que són una ridiculesa i un escarni, i de veure com les nostres fonts naturals de riquesa resten sense ésser explotades?..

Que no ho podem fer, perquè l'economia, etc., etc. Si, senyors; si! Si calgués — per què no? — forçariem aquesta ditxosa economia i... no passaria res de mal, sinó molt al revés, però és el cas, el nostre, que si volem, no ens cal pas estrényer les caragoles del fisc; no ens cal pas forçar la nostra economia. Bastarà, molt senzillament, posar mà a una gran massa de riquesa que fou cedida precisament per a aquells serveis (prescindeixo ara de les obres públiques) i fer només que siguin aplicades de debò a aquells serveis per als quals hom les va anar cedint. Bastarà només fer un recompte de totes les deixes que han sigut fetes, de dos-cents anys cap ací, per a *obres pies*, assils, caritats, ensenyament, etc., i veure com han sigut administrades. I com que de ben administrades, molt probablement, no ho han estat pas; no han sigut destinades aquelles deixes a aquells alts fins — i cada lector sabrà, segurament, uns quants cassos ben comprovats —; i com que hi ha un bon tou on refer-se del perdut; el cas consistiria solament en obligar a fer una senzilla restitució. Ja veuen els senyors Vidals i Guardiola si l'afer és ben senzill!

Però encara, segurament, seria molt més senzill anant a l'expropiació de tots els béns del clergat, béns què, segons s'ha dit aquests dies al Parlament de Madrid, produeixen una renda de 360 milions a l'any i, molt probablement, havent calculat curt.

Jo recordo haver llegit, fa quatre o cinc anys i en un setmanari no pas d'esquerra, un informe fet pel senyor Anguera de Sojo, precisament, sobre la possibilitat jurídica d'anar anul·lant els *benefets* de l'antigua corona d'Aragó, alguns dels quals daten de cinc cents anys. No recordo qui va sol·licitar l'informe, ni amb quin fi — és a dir, qui pensava apropiari-se de les rendes que avui cobren tants centenars de clergues *beneficiats* — però l'interessant és que ja algú hi ha pensat avans. I si bé l'informe del senyor Anguera era en sentit negatiu, no hi ha pas cap dupte que en pla revolucionari fer-ho no ha de costar res, puix en aquests cassos és el criteri històric el que fa canviar la juricitat i, si només cent anys enrera podia semblar natural que hom deixés per *in eternum* les rendes de les seves finques només a canvi d'unes misses o d'uns resos, per tal d'escapar-se de les penes del purgatori, avui en aquest moment històric, és criteri general o almenys de la immensa majoria que allò és una monstruositat; que és una monstruositat que hom pugui disposar de les rendes que una finca o un capital rendirà en l'avenir i... per a sempre!

Tenim, doncs: *benefets*, capellanies, canongies, quaranta hores, novenaris, aniversaris... què se jo!, és a dir, una infinitat de rendes d'una producció, que el poble amb el seu treball va sostenint. Per altra part, totes aquelles deixes fetes especialment per a obres de *beneficència* o de cultura. Amb tot això, no n'hi hauria prou per a crear i sostenir

Quin cap!..

La reorganització definitiva del Partit llerrouxista.

Cal republicanitzar els organismes oficials

Sembla que ha arribat ja l'hora, després de prop de dos anys de tasca impudora d'acabar d'una vegada amb la gent reaccionària que encara avui ocupen càrrecs pagats amb diners de la República, i degut a la seva situació, solament serveixen per a sabotejar-la, a aquesta és la paraula, sense, però, deixar de cobrar a final de mes pel "treball" efectuat. Es hora de foragitar tota aquesta gent que entraren en temps de la dictadura dins les Corporacions, dependències u organismes oficials i encara no han volgut acceptar, quan menys per la força de la majoria, que a Espanya ja no podran repetir-se totes aquelles coses dels temps odiosos dels borbons. Sabotejar les lleis de la República als Jutjats amb combinació amb certs elements de la Delegació d'Hisenda. Sabotejar la pau social de Catalunya, de Barcelona, mitjançant l'actuació desastrosa de la policia. I encara es podria fer bona tria de gent que avui gaudeixen de llocs de privilegi a l'Ajuntament i a la Generalitat, tots ells "empieats" per la voluntat i interès dels Barrera, Anido, Viver o Milà.

Uns exemples poden demostrar nos bastament la veritat d'aquestes afirmacions. El ministre de Justícia de la República, dictà un decret contra l'encariment dels lloguers que va fer totes les Cambres de la Propietat d'arreu d'Espanya protestant-ne fins aconseguir que el propi ministre dictés una disposició complementària en la que es deixava, la rebaixa dels dits lloguers objecte de revisió, al lliure arbitri del Jutge competent que és el municipal. I bé, aquest decret va ésser dictat amb tota diplomàcia. Els jutges municipals eren nomenats per sufragi popular, a excepció de Barcelona i Madrid, que eren designats mitjançant concurs. No hi ha cap dubte que el ministre va estar força encertat, però no va recordar-se de Barcelona. Avui, en aquesta ciutat, poden contar-se els jutges municipals que si no són propietaris tenen una posició política completament reaccionària. El decret de revisió de lloguers s'ha boicotejat ací a Barcelona, de tal manera que avui no hi ha llogater que vulgui exposar-se a una revisió d'aquestes. I anem a concretar encara més. En un Jutjat municipal de la ciutat, existeix un jutge suplent, republicà de debò i home incapaç de cometre cap mena d'irregularitat davant la llei, que s'ha de sentir en les vistes de les apella-

un servei d'assistència mèdica i de sanitat i fins per als de cultura, sense necessitat d'aumentar els impostos i de castigar encara més l'economia?

Ja ho crec, senyors Vidals i Guardiola! I si no es fa, serà en tot cas perquè la revolució haurà fallat. I si no ho fèssim nosaltres, ho farien uns altres, ho faria el poble, sense nosaltres, veliaquí!

ALBERT SANS

cions de les sentències per ell proferides per boca dels defensors dels interessos dels propietaris així en castellà: "Ésta sentencia ha sido dictada por el juez municipal suplente...", subratllan-t'ho, com si fos un home poc digne, l'ésser republicà de tota la vida. Ara no parlem de la gent de més amunt que és, en definitiva, qui consent aquesta tasca destructora de tot quant afecta a la República.

Hisenda és un altre cau on igualment es boicoteja la República de faiso més o menys directa. Explicarem un "cas". En les mateixes revisions de lloguers gairebé no hi ha cap jutge que no demani mitjançant un ofici a Hisenda alguna dada referent a les finques objecte de revisió i aleshores es quan és revenjen. Aquests oficis queden dormint indefinidament en les oficines corresponents i per tant els jutges mentrestant no rebin aquets oficis complimentats no poden dictar les sentències i, es clar, els propietaris cobren igual que abans, molt "identificats" amb tot aquell personal.

I ara parlem un xic de la policia. Recordem que en temps de la Dictadura un de la secreta, alt, gra., amb cabells blancs, ens va preguntar amb una diplomàcia de pocaveigonya, en els billars de l'Orient, si sabíem alguna cosa dels trets creuats entre l'Irusta i el fill d'en Barrera. Nosaltres que'l coneixíem sobradament, el seu tipus ens era familiar de quan les patacades a l'Universitat, vàrem deixar-lo amb la paraula a la boca, marxant tot seguit. Tenien tan mala baba! L'altre dia en un fet particular vàrem tenir ocasió de retrovar-lo, era el mateix d'abans, el que obeïa ordres d'en Barrera, però, les obeïa, amb tot el seu cor, perquè portava tant de fel contra Catalunya com el propi superior jeràrquic. I aquest home, ens preguntem, què pot fer de bò, ací, a Barcelona?. Quins serveis pot prestar sinó el de perjudicar, que no s'aconsegueix més que practicant l'indiferència davant de tot? Aquests dies dels atracaments ha quedat ben palès aital procedir. En sabem un fet de bona font relacionat amb això. El Somatent d'una barriada extrema de la ciutat — el d'abans de la dictadura — va agafar en una batuda que gairebé dona diàriament per aquells llocs, va agafar dos professionals del roba, i el primer que aquests van demanar els-hi — davant l'estupefacció dels ciutadans sometents — que els entreguessin a la policia. No es això ben sospitós? Encara un altre. Es reclamava d'un Jutjat un subjecte fixat per la policia com a professional dels delictes contra la propietat. I bé, se'l va trovar a casa del seu germà que era de la "secreta". Es clar, de la secreta al servei de l'Anido.

I per avui, prou. Hem d'advertir, però, que el traspàs de serveis, Justícia i Ordre Públic, per damunt de tot, a la Generalitat, es qüestió de pocs dies. Hi hauran sorpreses de debó, sorpreses que no seran més que l'aplicació dels principis de la justícia al servei de Catalunya i de la República. No en và el poble català va dur al triomf els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya!

Després de la visita de l'Irurita a l'Anguera

— Ara si que la República està ben llesta

Revolució 1933

Volem la revolta intel·ligent
que de trueixi noses
que caggiri el pensament
i els conceptes caducs de les coses

El cos humà és un vas bell
d'argila
amb una gota de cervell
que com un llum al fons del vas vigila.

Ens han falsificat l'esperit
el llum crema somort i fent tintines;
som abocats a l'esglaiosa nit
d'unes falses doctrines.

Cal rompre els motllos vells
encar que ens costi sang de les venes.
No vulguem ésser masells
a les funestes espirituals cadenes.

Hem de fer prompte la revolució
d'idees, de principis, de conceptes.
La paraula "senyó"
només és pels covards i pels ineptes.

Hem d'abolir el concepte "caritat"
per vil i miserable
que fa que, amb una capa de bondat
i disfraqat de Déu, passi el diable

I hem de trencar la cara a la mentida
que porta un vernís diví.
Si és un fet la vida,
cal acceptar-la com un fet; i qui

cregui la vida com una avantsala
d'un més enllà ignorat
que pregui a Déu amb els tocats de l'ala
però, que no empenyi a la humanitat.

SALVADOR PERARNAU

REPICS

AVIS A LA GENT HONRADA

De Villa Cisneros s'han escapat vint-i-quatre monàrquics. Tanqueu-ho tot bé amb pany i clau, perquè són perillosos i aficiornats al pispeio. L'afició els vé de quan servien al "Cametes", el rei més pispia de tots els reis.

NO ENS ESTRANYA

Tornem-hi amb els monàrquics, amb els monàrquics de Villa Cisneros. Tornem-hi, que no hi ha cap problema.

La veritat, no esperàvem que s'escapessin. Però tampoc ens estranya. Cal fer una neteja, una bogada d'autoritats que no serveixen lleialment la República. Cal fer una bona escombrada d'autoritats monàrquiques, — disfregades, però, de republicanes — que emparen els monàrquics idiotes que conspiren contra la República.

AQUELLS NO VAREN ESCAPAR-SE

Aquells obrers de l'alt Llobregat de ortats a Bata, no varen escapar-se. Es de suposar que perquè estaven vigilats més severament. No obstant, no eren tan culpables com els monàrquics de Villa Cisneros: tenien armes i dinamita i no vessaren una gota de sang; trovaren diners, i no tocaren ni cinc cèntims. Però, foren deportats. I no rebren caixes de conyac ni tingueren, com

els monàrquics, el comiat dels seus familiars.

I no s'escaparen. Els monàrquics, en canvi, molt més perillosos, molt més culpables, han pogut escapar-se.

No en parlem més: cal fer una bona escombrada.

TRANQUIL·LITAT

Amb la fugida dels conspiradors monàrquics ha retornat la tranquil·litat a Villa Cisneros. Mentre hi havia els monàrquics allò semblava una casa de grips. Ara, en canvi, els indígenes, sense els monàrquics, veuen el cel obert.

RARA AVIS

Al Parlament, feu us de la paraula el senyor Valls i Taberner, molt senyor nostre... i de la Lliga.

I tothom és quedat estranyat, estranyadís-

sim, en veure que el senyor Valls i Taberner era l'únic home de la Lliga que no parlava de números!

VACANCES.

Han començat les vacances del Parlament de Catalunya. Aquestes vacances que les aprofitaran millor seran els de la minoria de la Lliga: per a cercar entrebancs i taps a la bona marxa de l'Esquerra.

HOM DIU QUE ANGUERA DE SOJO DIMITIRA.

NO HA DIMITIT EL SENYOR ANGUERA DE SOJO.

ENCARA NO HA DIMITIT EL SENYOR ANGUERA DE SOJO

QUÉ ESPERA EL SENYOR ANGUERA DE SOJO?

PRONOSTICS

Llegim que la célebre pitonissa francesa Madame Freya, entre altres coses que afecten a Amèrica i a Europa, ha pronosticat per l'any 1933 que a Espanya, i degut a dos especials successos, hi haurà una forta decantada envers l'esquerra.

Si es veritat, com es conta, que Freya ho encerta tot, les dretes ja poden plegar el ram, doncs no tenen res a fer.

A allò corcat i ranci de les dretes no més els falta el cop mortal de Freya.

Imp. "La Campana", Om, 8.—Barcelona

Productes Alimentosos
de Règim

Casa SORRIBAS

Salmeron, 222 - Llíria, 62
BARCELONA

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50541. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitals: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

CIUTADANS

Si voleu vestir amb pocs diners
i ben elegants, aneu a can

BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18 - Telèfon 15247

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD-AMERICÀ
on trobareu amb preus de

LIQUIDACIÓ

100.000	Trajos i Abrics tipos reclam.	des de 20	ptes.
100.000	Trajos i Abrics confeccionats classe superior	des de 40	ptes.
.	Trajos i Abrics a mida classe superior.	des de 50	ptes.
100.000	Pantalons econòmics	a 5'95	ptes.
100.000	Pantalons fantasia	des de 8	ptes.

**Tenim una Secció ràpida que entrega els encàr-
recs a les quatre hores**

Als nostres aparadors, a mes de seduir-vos els preus, us seduirà
el bon gust.

No teniu necessitat de pagar més car el que no és millor ni més ben fet

Obsequiem als nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de
la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, i altres diversos pre-
sents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nos-
tra casa poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells rebran
figurins, mòstres i un sistema especial per aprendre's mides, amb les
instruccions per rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

EROTYL

Especific de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y
molt eficàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves
manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-médulo-genital.
Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte plu-
riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue,
ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medica-
ment excitant

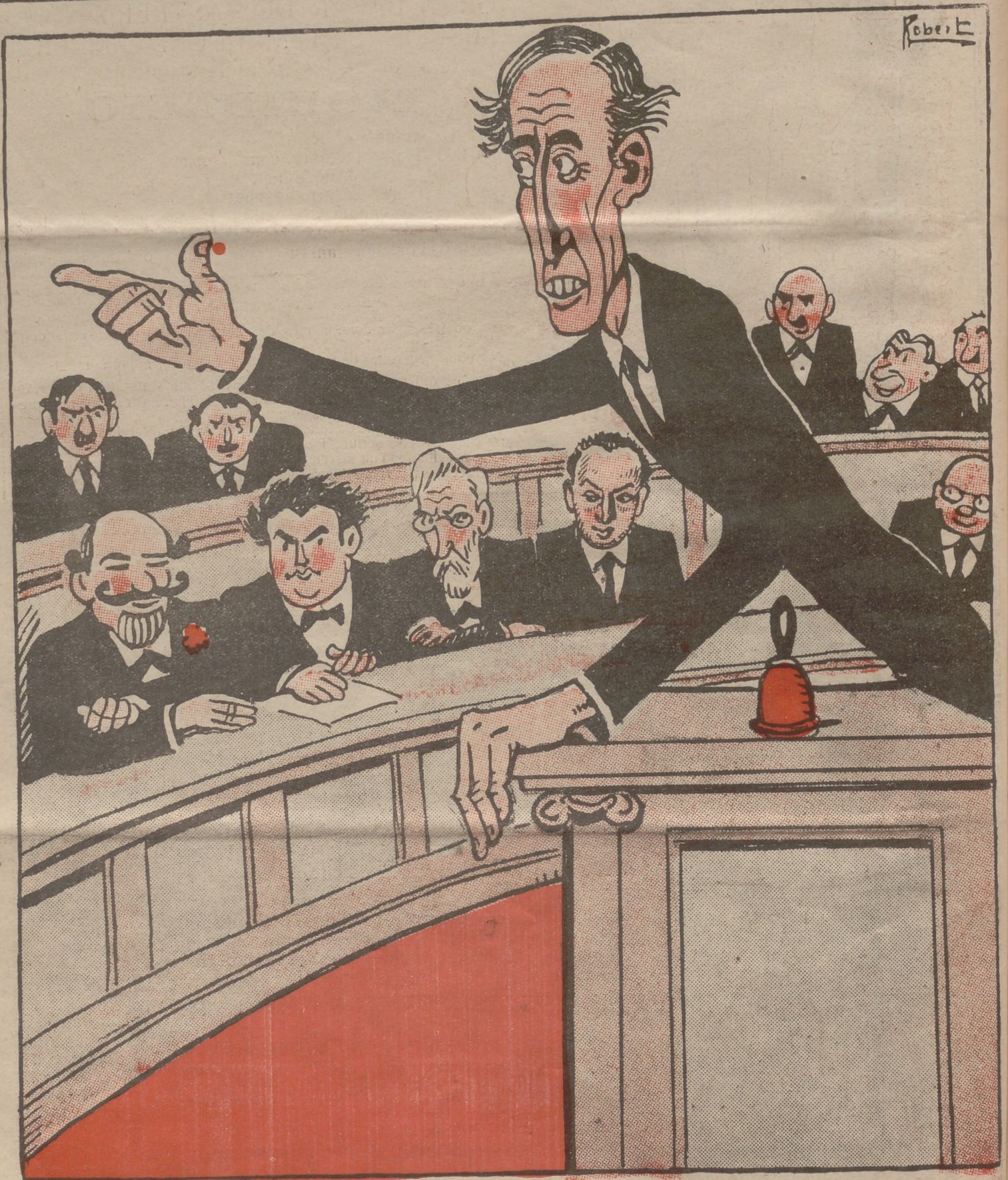
**PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem

Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

LA CAMPANA DE GRACIA

La votació dels Pressupostos de l'Estat

El president Besteiro: —Voteu la concessió dels mitjans econòmics a la Generalitat de Catalunya?
L'Abadal, en Rahola, l'Estelrich i en Carrasco, patriòticament: —No!!!